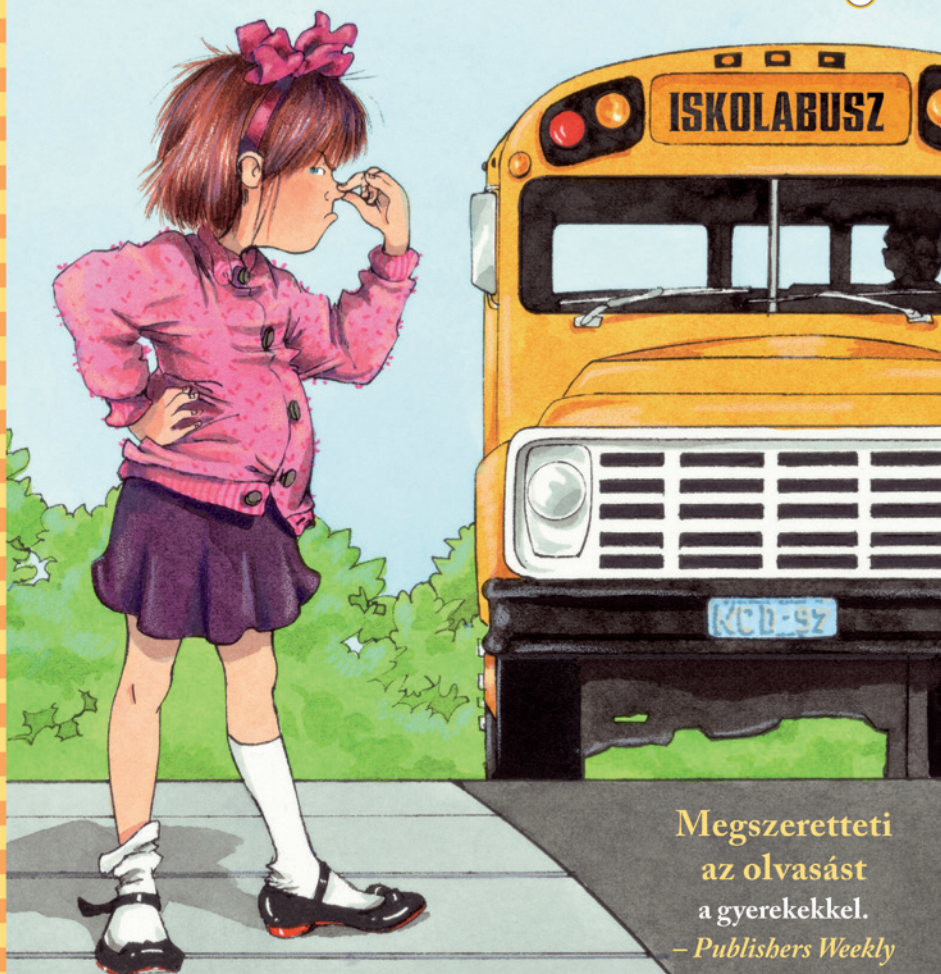

BARBARA PARK

Furfangos Fruzsi Bé
és a
borzasztó büdi busz

Megszeretteti
az olvasást
a gyerekekkel.
– Publishers Weekly

BARBARA PARK

Furfangos Fruzsí Bé
és a borzasztó büdi busz

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2013

Tartalomjegyzék

1. fejezet: A Néni	7
2. fejezet: Milyen az, ha összeszorul a gyomrod?	15
3. fejezet: A borzasztó büdi busz	19
4. fejezet: Én, Zsóka és a többiek	27
5. fejezet: Igazgató úr	36
6. fejezet: Jól elbújok	42
7. fejezet: Kémlelőnyílás és kukucska	49
8. fejezet: A veszélyes nővérszoba	55
9. fejezet: Gyorsabban!	62
10. fejezet: Én és Dorka	69

1. fejezet: A Néni

A nevem Furfangos Fruzsi Bé. A B az tulajdonképpen Beatrix, ami a második nevem, de nem tetszik. Úgy viszont tetszik, hogy Bé.

Majdnem hatéves vagyok.

Ha az ember majdnem hatéves, ideje iskolaelőkészítőbe járnia. Az egy olyan hely, ahol új barátok várnak, és nem lehet tévét nézni.

Én a délutáni foglalkozásokra fogok járni.

Ma mentem először az iskola-előkészítőbe. De már előtte megnéztük a termet. Múlt héten ott voltunk anyával, és a tanító nénivel is találkoztunk.

Az volt az Ismerkedős Nap. A tanító néni éppen az ábécé betűit tette fel a falújságra.

– A betűket már mind ismerem – mondtam neki. – El is tudom énekelni az ábécét. Csak most nincs kedvem hozzá.

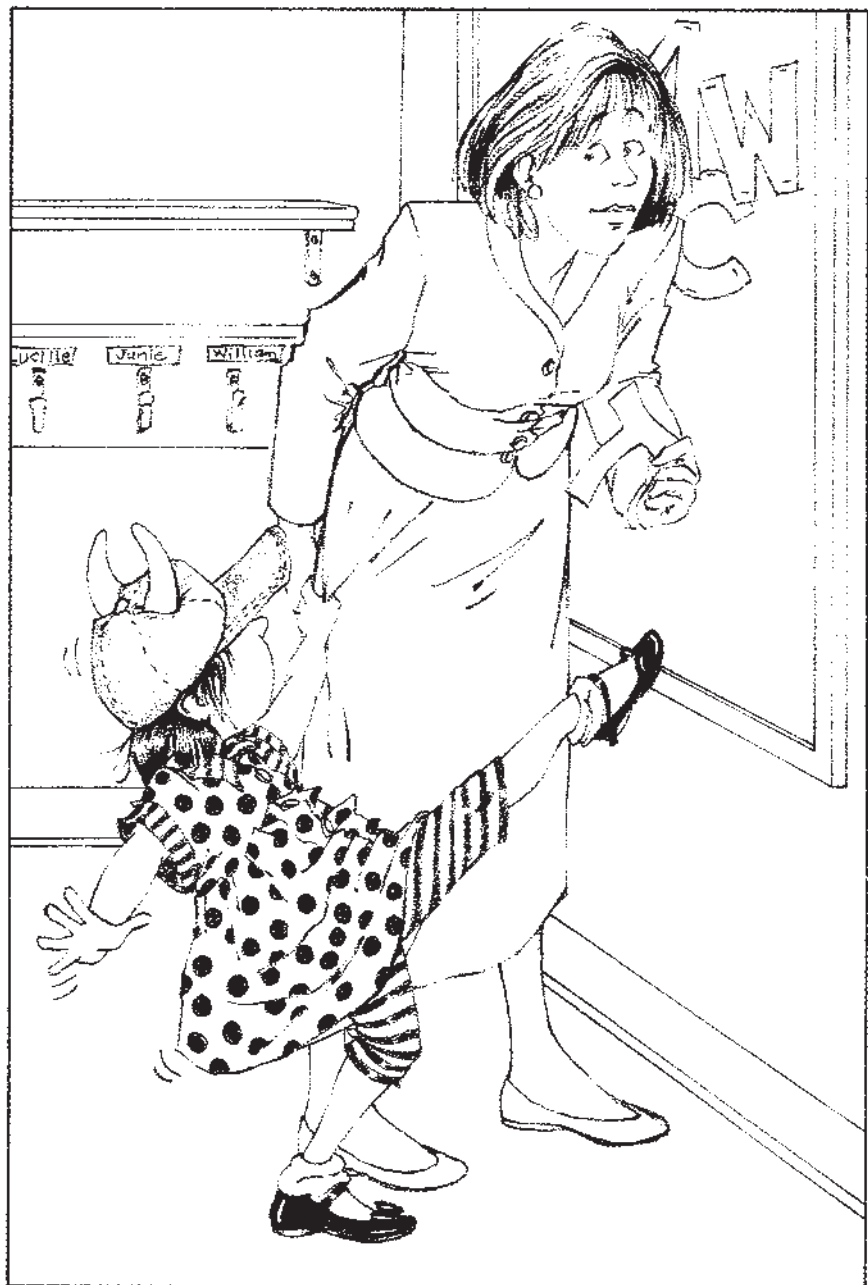
A tanító néni kezét fogott velem. Nem illett össze a kezünk.

Az a neve, hogy... valamilyen néni. Nem emlékszem. Mindenesetre Néni azt mondta, csinos vagyok.

– Tudom – közöltem. – Méghozzá azért vagyok csinos, mert új cipő van rajtam.

Felemeltem a lábamat a levegőbe.

– Tetszik látni, hogy csillog a cipőm? Mielőtt felvettem, megnyálaztam! Sőt! – folytattam. –

Ez itt a legeslegszebb sapkám. Nagypapa vette nekem. Tessék megnézni, ördögszarvak vannak rajta.

A Néni elnevette magát. Nem értem, miért. Az ördögszarvak nem viccesek, hanem ijesztőek.

Aztán körbesétáltunk a teremben, és a Néni megmutatta, minek hol a helye. Voltak festő-állványok, szóval biztos festeni is lehet. És sok könyvespolc. Meg asztalok, ahol ülni fogunk, és nem nézünk tévét.

A teremben elől az egyik asztalnál volt egy piros szék.

– Én itt szeretnék majd ülni! – mondtam a Néni-nek.

– Majd meglátjuk, Fruzsi – felelte a Néni.

– Bé! – mondtam. – Tessék engem Fruzsi Bé-nek szólítani!

A Bé-t jó hangosan mondtam, hogy el ne felejtse legközelebb.

Merthogy az emberek a Bé-t mindig kihagyják a nevemből.

Anya grimaszt vágott, és a plafont nézte. Én is felnéztem, de nem láttam rajta semmi érdekeset.

– Fruzsi Bé, te busszal fogsz járni? – kérdezte a Néni.

– Nem tudom – vontam meg a vállamat. – Attól függ, hová megy a busz.

Anya bólintott. – Igen, busszal fog járni.

Ettől megijedtem. Még sosem jártam busszal.

– De hová megy az a busz? – kérdeztem.

A Néni leült az íróasztalához, és tovább beszélgetett anyával a buszról.

Megütögettem a Néni karját.

– Tetszik tudni, én még mindig nem értem, hová megy az a busz.

A Néni rám mosolygott, és elárulta, hogy a buszsofőr neve Vu bácsi.

– Vu bácsi – ismételte meg anyja. – Ezt nem nehéz megjegyezni, Fruzszi Bé.

Befogtam a fülemet, és toporzékolni kezdtem.

– DE HOVA MEGY AZ A BORZASZTÓ
BÜDI BUSZ?!

Anya és a Néni összevonták a szemöldöküket. A szemöldökök, ha összevonják őket, mérgesen néznek ki.

– Vigyázz magadra, Kisasszony! – figyelmeztetett anya.

Akkor szokott Kisasszonynak hívni, ha rossz fát tettem a tűzre.

Lesütött szemmel a cipőmet bámultam. Most már nem csillogott olyan szépen.

Ekkor belépett egy másik anyuka egy fiúval. A Néni odament, hogy inkább velük beszélgeszen. Nem értem, miért. A fiú elbújt az anyukája háta mögé, és nagyon kisbabásan viselkedett. Szerintem simán meg tudnám verni.

Később anya leült velem, hogy meséljen a buszról. Azt mondta, sárga, és az a neve, hogy iskolabusz. Az utcánk végén áll meg.

Ott kell rá felszállnom. Le kell ülnöm, és a busz elvisz az iskola-előkészítőbe.

– A tanító néni majd várni fog a parkolóban
– mondta anya. – Rendben, Fruzsí Bé? Jó lesz, meglátod!

Bólintottam.

De arra gondoltam, biztos nem is lesz jó.

2. fejezet:

Milyen az, ha összeszorul a gyomrod?

Egész héten aggódtam a busz miatt. Amikor tegnap este anya lefektetett, még mindig aggódtam.

– Figyelj, anya... – mondtam neki. – Holnap én nem akarok azzal a busszal menni az iskola-előkészítőbe.

Anya összeborzolta a hajamat. – Dehogyan nem – mondta.

– De tényleg nem – feleltem.

Anya adott egy puszit, és azt mondta: – Meglátod, tetszeni fog. Nem kell félni.

Én azért féltem. Nem is kicsit. És aludni sem tudtam rendesen.

Ma reggel pedig nagyon álmosan keltem. És összeszorult a gyomrom. Ettől még a gabonapelyhemet sem tudtam megenni.

Inkább tévét néztem, amíg anya nem szólt, hogy ideje készülődni, mert mindjárt indulunk.

Felvettem a szép szoknyámat, ami olyan, mint ha bársonyból lenne. És hozzá az új, bolyhos,

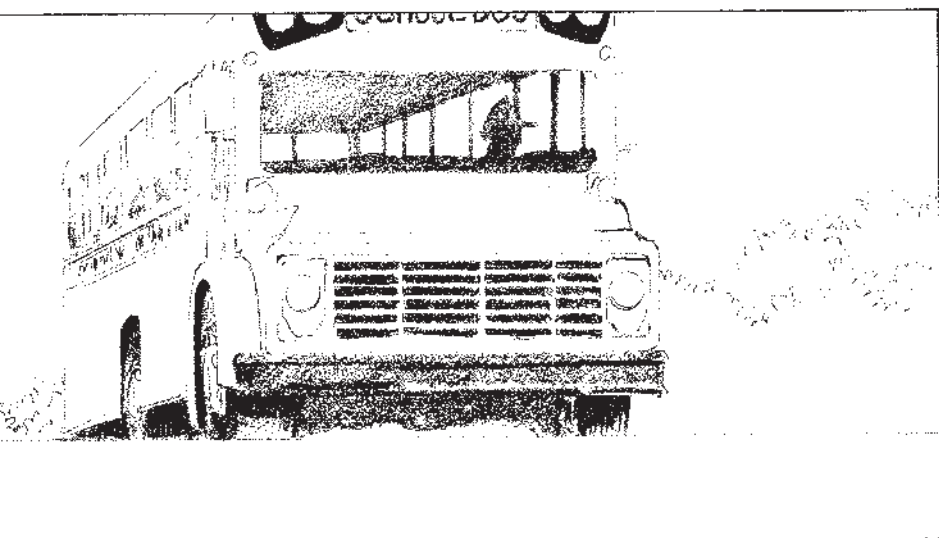
rózsaszín pulcsimat. Ebédre pedig csak egy fél tonhalas szendvicset tudtam megenni.

Utána anyával kimentünk a sarokig, és ott vártuk a buszt.

És képzeld, volt ott egy másik anyuka is egy kislánnyal. A kislánynak göndör fekete haja volt, ami szerintem nagyon szép.

Nem köszöntem nekik. Azért nem, mert nem is a mi utcánkban laknak.

Aztán végre megérkezett a nagy, sárga busz. Nagyon hangosan csikorogva fékezett le. Be is fogtam a fületem.

Kinyílt az ajtó.

Kiszólt a buszsofőr: – Sziasztok! Én vagyok Vu bácsi. Gyertek fürgén, felszállás!

Hát én nem mentem fürgén. Nem vitt a lábam.

– Nem szeretnék busszal menni az iskola-előkészítőbe! – mondtam anyának újra.

Anya előretolt. – Menj már, Fruzsi Bé! Vu bácsi rád vár. Felszállás, te ügyes nagylány.

Felnéztem a busz ablakára. A göndör fekete hajú kislány már fent ült. Nagylányosan nézett ki, és úgy láttam, jókedve van.

– Nézd, milyen ügyes az a kislány! – mondta anya. – Szállj fel, és ülj oda mellé! Hidd már el, hogy tényleg nagyon jól fogod érezni magad!

Hát felszálltam a buszra.

És mondjak valamit?

Egyáltalán nem éreztem jól magam.